Scrisoare Duhovnicească

Mitropolia Ortodoxă Română
pentru Germania, Europa Centrală şi de Nord

Anul XVIII, nr.6 (206)/2014 Buletin de informaţii Iunie 2014

PREZENȚA DUHULUI SFÂNT ÎN ISTORIE

Părinte, îmi vorbiți mereu despre dobândirea harului Duhului Sfânt ca scop al vieții creștine. Dar cum și unde îl pot vedea? Faptele bune sunt vizibile, dar Duhul Sfânt poate fi văzut? Cum pot ști daca El este sau nu cu mine?.

În ziua de azi, datorită răcelii noastre aproape universale față de sfânta noastră credință în Domnul nostru Iisus Hristos, și a lipsei noastre de atenție față de lucrările Proniei Sale Dumnezeiești în noi și fața de părtășia omului cu Dumnezeu, am ajuns atât de departe, încât se poate spune că aproape am părăsit adevărata viață creștină.

Mărturiile Sfintei Scripturi ni se par acum de neînțeles; când, de pildă, prin gura lui Moisi, Duhul Sfânt glăsuiește: "Și Adam L-a vazut pre Domnul Dumnezeu umblând prin Rai" (cf. Facerea 3:8), sau când citim cuvintele apostolului Pavel: "Am mers în Ahaia, și Duhul Domnului nu a mers cu noi; ne-am întors în Macedonia, și Duhul Domnului a venit cu noi." Înfățișarea lui Dumnezeu către om este menționată de mai multe ori, în alte pasaje ale Sfintei Scripturi.

De aceea unii oameni spun: "Aceste pasaje sunt de neînțeles. Este într-adevăr cu putinta ca oamenii sa il vada pe Dumnezeu atat de limpede?"

Dar nu este nimic de neînțeles aici. Această neputință de a înțelege se datorează faptului că ne-am îndepărtat de simplitatea cunoașterii creștine originale. Sub pretextul educației, am ajuns la o asemenea ignoranță, încât lucrurile pe care stramoșii noștri le-au înțeles așa de ușor, nouă ni se par aproape de neconceput. Chiar și într-o convorbire obișnuită, ideea apariției lui Dumnezeu printre oameni nu părea ciudată...

Am devenit atât de neatenți la lucrarea mântuirii noastre, încât interpretăm greșit și multe alte cuvinte din Sfânta Scriptură, și asta pentru că nu căutăm harul Domnului, și pentru că, în mândria minților noastre, nu îi îngăduim să se sălășluiască în sufletele noastre. De aceea nu avem adevărata luminare de la Domnul, pe care El o trimite în inimile oamenilor care flămânzesc și însetează profund după dreptatea sau sfințenia Sa...

Sfântul Duh e Cel care L-a înălțat pe Adam la demnitatea dumnezeiască. Ca rezultat al acestui dar, al harului dincolo de fire al lui Dumnezeu, care i-a fost dăruit prin suflarea de viață, Adam putea să Îl vadă, să Îl înțeleagă pe Dumnezeu umblând în Rai, să Îi priceapă vorbele, să înțeleagă convorbirile sfinților îngeri, limbile tuturor fiarelor, păsărilor și reptilelor și tot ceea ce ne este acum ascuns, nouă făpturilor căzute și păcătoase. Toate acestea îi erau foarte vădite lui Adam, înainte de căderea sa. Domnul Dumnezeu i-a dat și Evei aceeași înțelepciune, tărie, putere nemărginită și toate celelalte însușiri bune și sfinte. El nu a zidit-o din țărână, ci din coasta lui Adam...Pentru ca ei să poată mereu să păstreze cu ușurință însușirile nemuritoare, dumnezeiești și desăvârșite ale acestei suflări de viață, Dumnezeu a așezat în mijlocul grădinii pomul vieții, cu roade înzestrate de întreaga esență și plinătate a suflării Sale dumnezeiești. Dacă nu ar fi păcătuit, Adam și Eva, precum și toți urmașii lor, ar fi putut să mănânce mereu din roadele pomului vieții și, astfel, să păstreze de-a pururea puterea dătătoare de viață a harului dumnezeiesc.

Ei ar fi putut, de asemenea, să-și păstreze pururea toate puterile trupului, sufletului si duhului lor într-o stare de nemurire și tinerețe veșnică, și ar fi putut continua, în această stare a lor de nemurire și fericire, pentru totdeauna. În prezent, însă, ne este greu chiar și să ne închipuim un asemenea har.

Dar prin gustarea din pomului cunostiinței binelui și a răului, ei au învățat osebirea dintre bine și rău și au fost supuși tuturor consecințelor de după nerespectarea poruncii Domnului. Apoi, au pierdut acest dar neprețuit al harului Duhului lui Dumnezeu, pentru că, până la venirea în lume a lui Dumnezeu-omul, Iisus Hristos, "încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit" (Ioan 7:39).

Totuși aceasta nu înseamnă că Duhul lui Dumnezeu nu era în lume deloc, ci doar că prezența Sa nu era atat de vădită. Se manifesta doar exterior, și doar semnele prezenței Sale în lume au fost cunoscute de oameni. Astfel, de pildă, multe taine legate de mân-

tuirea ce va veni a neamului omenesc i-au fost descoperite atât lui Adam cât și Evei, după căderea lor. Lui Cain, în ciuda lipsei de cinstire și a neascultării sale, i-a fost ușor să înțeleagă vocea care purta harul și dumnezeirea, în cuvintele acuzătoare. Noe a vorbit cu Dumnezeu. Avraam L-a văzut pe Dumnezeu și ziua Sa și s-a bucurat (in Ioan 8:56). Harul Duhului Sfânt lucrând exterior se mai reflectă în toți proorocii Vechiului Testament și în sfinții Israilului. Dupa aceea, iudeii au intemeiat școli proroceşti anume, în care fii proorocilor erau învățați să deosebească semnele manifestării lui Dumnezeu sau a Îngerilor, și să distingă lucrările Duhului Sfânt de fenomenele naturale obișnuite, ale vieții pământești lipsită de har. Simeon, care L-a ținut pe Dumnezeu în brațele sale, bunicii lui Hristos, Ioachim și Ana, și nenumarați alți slujitori ai lui Dumnezeu au avut parte mereu de diferite apariții dumnezeiești, descoperiri, și au auzit voci, care au fost însoțite de întâmplări minunate vădite.

Cu toate că nu cu aceeași tărie ca la poporul lui Dumnezeu, prezența Duhului lui Dumnezeu a lucrat totuși și în păgânii care nu-L cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, pentru că, chiar și printre aceștia, Dumnezeu a găsit oamenii aleși.

De pildă, au existat fecioarele-prorocițe pe nume sibile, care și-au închinat fecioria unui Dumnezeu necunoscut, dar lui Dumnezeu, Ziditorul lumii, atotputernicul ocârmuitor al universului, așa cum era conceput El de păgâni. Cu toate că filosofii păgâni au rătăcit și în întunericul necunoașterii lui Dumnezeu, totuși, ei au căutat adevărul, care este iubit de Dumnezeu. Din pricina acestei căutări plăcute lui Dumnezeu, ei s-au putut bucura de Duhul Domnului.

Se spune că neamurile care nu-L cunosc pe Dumnezeu îndeplinesc din fire cerințele legii și fac ceea ce este plăcut Lui (cf. Romani 2:14). Domnul laudă astfel adevărul, căci spune El însuși despre acesta, prin Sfântul Duh: "Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit." (Psalmul 84:12[85:11]).

Deci vezi, iubitorul de Dumnezeu, atât la sfântul popor iudeu, un popor iubit de Dumnezeu, cât și la păgânii care nu-L cunoșteau pe Domnul, s-a păstrat o cunoștință despre Dumnezeu.

Astfel, cu o înțelegere limpede și rațională a felului în care lucrează Domnul Dumnezeul nostru Sfântul Duh în om, și cu ajutorul simțămintelor noastre lăuntrice și exterioare, ne putem încredința că aceasta este cu adevarat lucrarea Duhului, și nu o amăgire a vrăjmașului.

Fără această conștientizare perceptibilă a lucrărilor Sfântului Duh, care a fost păstrată mereu în firea omenească, oamenii nu ar fi putut ști cu siguranță că rodul sămânței femeii, care fusese făgăduit lui Adam și Evei, a venit în lume să zdrobească capul șarpelui. (Facerea 3:15).

La urmă, Sfântul Duh i-a prevestit Sfântului Simeon, care avea atunci 65 de ani, taina zămislirii feciorești și a nașterii lui Hristos din prea-curata și pururea Fecioara Maria. Dupa aceea, după ce a trăit prin harul Sfântului Duh al Domnului vreme de trei sute de ani, în cel de-al 365-lea an al vieții sale, el a grăit deschis în templul Domnului: știa cu siguranță, datorită darului Sfântului Duh, că acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii, a Cărui zămislire și naștere dincolo de fire, din Sfântul Duh, i-a fost prezisă de un înger, cu 300 de ani înainte.

Și mai a fost și Sfânta Ana, o proorociță, fiica lui Fanuil, care de la văduvie I-a slujit Domnului Dumnezeu, în templul Său, vreme de 80 de ani, și care era cunoscută ca o văduvă dreaptă, o slujitoare curată a lui Dumnezeu, prin darurile deosebite ale harului pe care le-a primit. Și ea a anunțat că El este cu adevărat Mesia, Care fusese făgăduit lumii, adevăratul Hristos, Dumnezeu și Om, Împăratul lui Israil, Care a venit să mântuiască pe Adam și întreaga omenire.

Dar când Domnul nostru Iisus Hristos a împlinit întreaga lucrare a mântuirii, după Invierea Sa, a suflat asupra Apostolilor, a restaurat suflarea de viață pe care o pierduse Adam, și le-a dat lor același har al Prea Sfântului Duh al lui Dumnezeu de care s-a bucurat Adam. Dar asta nu a fost tot. Le-a mai spus că este mai bine, pentru ei, ca El să meargă la Tatăl, pentru că dacă nu s-ar duce, Duhul n-ar mai veni în lume.

Dar dacă El, Hristosul, se duce la Tatăl, Îl va trimite pe Acesta în lume, și El, Mângâietorul, îi va îndruma pe ei și pe toți ceilalți ce le vor urma învățăturile întru deplinătatea adevărului, și le va aminti tot ce le-a spus El pe când era încă în lume. Ce a fost apoi făgăduit a fost "har peste har" (Ioan 1:16).

Apoi, în ziua Rusaliilor, El le-a trimis în mod solemn, într-un vânt puternic, Sfântul Duh, în chipul unor limbi de foc, care i-au luminat pe fiecare dintre ei, au intrat întru ei și i-au umplut de puterea arzătoare a harului dumnezeiesc... (Fapte 2).

Și acest har arzător al Sfântului Duh, care ne este dat noua tuturor, celor credincioși în Hristos, prin Taina Sfântului Botez, este pecetluit prin Taina Mirungerii pe parțile osebite ale trupului nostru, după cum este rânduit de către Sfânta Biserică, pastratoare veșnică a acestui har.

Se spune: "Pecetea darului Sfântului Duh." Pe ce ne punem noi pecetea, dacă nu pe vasele care conțin niște comori foarte prețioase?

Dar ce poate fi mai important și mai prețios pe pământ, decât darurile Sfântului Duh, care ne sunt trimise de sus, în Taina Sfântului Botez? Acest har al botezului este atât de mare și atât de indispensabil, atât de trebuitor pentru om, încât nici chiar un eretic nu este lipsit de acesta pană la moarte; adică, până la sfârșitul perioadei hotărâte de pronia dumnezeiască, ca o încercare de-o viața a omului pe pământ, pentru a se vădi ce va putea săvârși acesta (în timpul acestei perioade care i-a fost daruită de Dumnezeu) cu mijloacele puterii harului, care i-a fost dat de sus.

Și dacă nu am păcătui niciodată după botez, ar trebui să rămânem pentru totdeauna sfinți ai Domnului, sfințiți, neprihăniți și liberi de toată necurăția trupului și a sufletului.

Dar problema este că noi creștem în statură, dar nu creștem în har și în cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum a

sporit Domnul nostru Iisus Hristos; din contră, ajungem încetul cu încetul din ce în ce mai ticăloși și pierdem harul Prea-Sfântului Duh al lui Dumnezeu, devenind păcătoși în diferite grade, și oameni foarte păcătoși.
Dar dacă un om este stârnit de înțelepciunea lui Dumnezeu care caută mântuirea noastră și îmbrățișează totul, și dacă reușește să-si închine cele dintâi ceasuri ale zilei lui Dumnezeu și să se păzească pentru a-I găsi mântuirea veșnică, atunci, în ascultarea glasului său, trebuie să se zorească a dărui o pocăință adevărată, pentru toate păcatele sale, și trebuie să lucreze virtuțile ce se opun păcatelor făptuite.
Atunci, prin virtuțile făptuite pentru Hristos, va dobândi Sfântul Duh Care lucrează întru noi și așează întru noi Împărăția lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu nu spune în zadar: "Împărăția lui Dumnezeu este înpuntrul vostru." (Luca 17:21) și că "se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea." (Matei 11:12).
Acestia sunt oamenii care, în pofida legăturilor păcatului care îi încătușează și (prin violența lor și împingându-i spre noi păcate) îi împiedică să vină la El, Mântuitorul nostru, cu pocainţă desăvârșită, spre a se înțelege cu El, se străduiesc să-și rupă aceste legături, sfidând toată puterea lanțurilor păcatelor, asemenea oameni apar la sfârșit înaintea feței Domnului, fiind prin harul Său mai albi decât zăpada.
"Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum este purpura, ca zăpada le voi albi." (Isaia 1:18).
Astfel de oameni au fost vazuti odata de sfântul prooroc Ioan Teologul îmbrăcați în veștminte albe (adică, în veștminte ale dreptății) și având în mână ramuri de finic (ca semn al biruinței), cântându-i Domnului o cântare minunată: Aliluia. Și nimeni nu putea imita frumusețea cântării lor.

Un Înger al Domnului a spus despre ei: "Aceștia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veștmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului." (Apocalipsa 7:9-14).
Au fost spălate cu suferințele lor și au fost făcute albe, prin împărtășirea cu Tainele preacurate și dătătoare de viață, ale Trupului și Sângelui Mielului celui prea-curat și fără de pată , Hristos ,Care a fost jertfit mai înainte de toți vecii, din propria Sa voie, spre mântuirea lumii, și Care este jertfit și împărțit până în ziua de azi, și nu se sfârșește niciodată (în Taina Împărtășaniei).
Prin Sfintele Taine ni se dă mântuirea veșnică și nebiruită ca o încredințare spre viața veșnică, ca un răspuns bun la înfricoșătoarea Sa Judecată și ca un înlocuitor de preț dincolo de înțelegerea noastră, pentru acel rod al Pomului Vieții de care ar fi vrut să o lipsească potrivnicul omenirii, Lucifer, cel cazut din ceruri.
Deși vrăjmașul și diavolul a amăgit-o pe Eva, și Adam a căzut împreună cu ea, totuși Domnul nu numai că le-a dat un Mântuitor în rodul sămânței femeii, Care a călcat cu moartea pe moarte, dar ne-a și dat tuturor în femeie, Pururea Fecioara Maria, Maica lui Dumnezeu, care zdrobește capul șarpelui în ea și în toată omenirea, o pururea mijlocitoare către Fiul ei și Dumnezeul nostru, precum și o rugătoare nebiruită și neîncetată chiar și pentru cei mai deznăjduiți păcătoși.
De aceea Maica Domnului este numită "Rană a Diavolilor", căci nu este cu putință pentru un diavol să distrugă un om, atâta vreme cât omul însuși a cerut ajutorul Maicii Domnului.
în dialog cu Sfântul Serafim de Sarov

Înţelepciune

Primind aşadar porunca de a iubi pe Dumnezeu, am dobândit îndată, chiar în clipa zidirii dintâi, adânc înrădăcinată în noi, puterea de a iubi. Iar dovada nu este în afara omului, ci fiecare poate să o învețe de la sine și în sine însuși.
Căci suntem doritori de cele frumoase în chip firesc, chiar dacă fiecăruia altceva i se pare că este frumos; iar iubirea pentru cei din casa noastră și pentru rude o avem în noi fără să ne fi învățat cineva; și din voia noastră ne arătăm toată bunăvoința față de binefăcătorii noștri.
Deci, ce este mai minunat decât frumusețea dumnezeiască? Ce înțeles este mai plăcut decât măreția lui Dumnezeu? Ce dor al sufletului este așa de arzător și așa de greu de purtat ca dorul care se naște de la Dumnezeu în sufletul curățit de toată răutatea și care, dintr-o mișcare curată se întreabă: „Rănit sunt eu de iubire"?
Negrăite întru totul și de nedescris sunt fulgerele frumuseții dumnezeiești! Cuvântul nu le poate înfățișa, urechea nu le poate primi.
Chiar dacă vei spune în cuvinte frumusețea luceafărului, chiar dacă vei grăi despre lumina soarelui, toate sunt nevrednice să exprime slava și, față de lumina cea adevărată, ele rămân mult în urmă, așa cum rămâne în urmă o noapte adâncă și mohorâtă, lipsită de lună, față de o după-amiază strălucitoare.
Această frumusețe [a slavei lui Dumnezeu] este cu neputință de văzut cu ochii trupești, se poate însă pricepe numai cu sufletul și cu cugetul.
Dacă cumva i-a luminat pe sfinți, ea a lăsat în ei ghimpele greu de purtat al dorului [de Dumnezeu], încât aceia, voind să se despartă de această viață, ziceau: „vai mie, că pribegia mea s-a prelungit"; „când voi ajunge să mă arăt feței lui Dumnezeu?"; și „este cu mult mai bine să mă desfac de trup și să fiu cu Hristos"; și „însetat-a sufeltul meu spre Dumnezeu Cel tare și Cel viu"; și „acum slobezește pe robul Tău, Stăpâne".
Îngreunați erau de această viață ca de o temniță, cu greu stăpânindu-și pornirile, așa erau cei ale căror suflete le atinsese dumnezeiescul dor. Aceștia, neputându-se sătura de vederea frumuseții dumnezeiești, făceau rugăciune ca vederea desfătării Domnului să se întindă asupra întregii vieți veșnice.
Astfel că din fire oamenii doresc cele frumoase; și, îndeobște, este frumos și iubit ceea ce este bun; și bun este Dumnezeu; iar toate tânjesc după bine. Așadar, toate tânjesc după Dumnezeu".
Sf. Vasile cel Mare

Despre ce ne vorbeşte locaşul bisericii

Biserica Domnului se deosebeşte de celelalte clădiri chiar şi la exterior. De multe ori planul de construcţie al bisericilor este foarte variat: fiind întotdeauna orientată cu altarul spre răsărit, biserica poate fi cruciformă, deoarece prin Cruce Mîntuitorul ne-a izbăvit de puterea diavolului. Nu rareori biserica se zideşte în formă de corabie, precum corabia lui Noe, simbolizînd Biserica ce navigheză pe marea vieţii spre ţărmul cel liniştit al Împărăţiei Cerurilor. Alteori planul de construcţie este circular, în formă de cerc - simbolul veşniciei sau în formă de stea cu opt colţuri, ceea ce înseamnă că Biserica, asemeni unei stele călăuzitoare, luminează în această lume.

Deasupra bisericii se înalţă de obicei o turlă încununată de o cupolă, care simbolizează cerul. Cupola are deasupra sa crucea - întru slava lui Iisus Hristos, Capul Bisericii. De multe ori bisericile au nu numai o turlă, ci mai multe: două turle simbolizează cele două firi (Dumnezeiască şi umană) ale lui Iisus Hristos, trei - trei Persoane ale Sfintei Treimi, cinci - Iisus Hristos şi patru evanghelişti, şapte - şapte taine şi Şapte Soboare Ecumenice, nouă - nouă cinuri îngereşti, treisprezece: - Iisus Hristos şi 12 apostoli.

Deasupra intrării în bieserică sau alături, se construieşte clopotniţa, un turn cu clopote, utilizate pentru a chema credincioşii la rugăciune şi pentru anunţarea celor mai importante momente ale slujbei.

Interiorul bisericii ortodoxe se compune din trei părţi: altarul, naosul şi pronaosul la care se poate adăuga şi pridvorul (sau tinda). Naosul formează partea centrală a bisericii şi este despărţit de altar prin catapeteasmă (iconostas). Naosul formează partea centrală a bisericii şi este despărţit de altar prin catapeteasmă (iconostas).

continuare în numărul următor

Informaţii

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

2 mai - slujeşte Taina Sf. Maslu în Catedrala din Nürnberg. Prezidează Conferinţa anuală a Preoţilor Arhiepiscopiei cu tema: „Viaţa de familie şi spovedania preotului", susţinută de P.C. Pr. Nicolae Tănase de la Valea Plopului (Prahova).

3 mai - slujeşte Sf. Liturghie împreună cu P.C. Preoţi ai Arhiepiscopiei, după care prezidează lucrările Adunării eparhiale, la care au participat peste 150 de preoţi şi credincioşi.

4 mai - slujeşte Sf. Liturghie la Klagenfurt (Austria) împreună cu P.C. Pr. Visarion Ipati şi Diac. Dumitru Dura. Predică. Participă la agapă. Seara, este primit de Excelenţa Sa, Dr. Alois Schwarz, episcop catolic de Klagenfurt.

5 mai - la Primăria oraşului, discută despre posibilitatea cumpărării unui teren pentru o viitoare biserică. Este însoţit de P. C. Pr. Visarion Ipati, Diac. Dumitru Dura, D-l Senator Viorel Badea şi D-na Arhitect Mihaela Ionescu. Face o vizită D-lui Consul onorific, G. Glock.

9 mai – participă la Fürth la serbarea împlinirii a 150 de ani de la întemeierea Diaconiei din Neuendetelsau.

10 mai - participă la Sttutgart la Conferinţa Sanctităţii Sale, Patriarhul Bartolomeu al Constantinopolului şi la recepţia oferită de Primul Ministru al Landului Baden-Würtemberg.

11 mai - slujeşte Sf. Liturghie la Esslingen, alături de Patriarhul Bartolomeu şi de alţi numeroşi episcopi.

15 mai - primeşte în Catedrală un grup ecumenic căruia îi prezintă spiritualitatea ortodoxă.

16 mai - participă la Universitatea din München la ceremonia decernării titlului de „Doctor honoris causa", Patriarhului Bartolomeu. După masă, participă la Consulatul român din München la înmânarea Ordinului „Steaua României" D-nei Ministru Emilia Müller de către D-l Ambasador Lazăr Comănescu.

17 mai - slujeşte Sf. Liturghie şi predică în filia Kaiserlautern (înfiinţată recent de P.C. Pr. Constantin Papuc). Participă la agapă. Seara, săvârşeşte Sf. Maslu la Saarbrücken (Pr. Constantin Papuc) continuat cu o „Seară duhovnicească".

18 mai - slujeşte Sf. Liturghie şi predică la Saarbrücken, cu prilejul sărbătoririi a 20 de ani de la înfiinţarea parohiei. În continuare, participă la programul cultural-artistic susţinut de solista Ştefania Stoica din Iaşi şi la agapă. Au fost de faţă şi reprezentanţi ai primăriei.

21 mai - slujeşte Sf. Liturghie la Nürnberg.

23 mai - animă în Catedrală „Seara duhovnicească" lunară.

24 mai - slujeşte Vecernia la Sttutgart continuată cu o „Seară duhovnicească".

25 mai - slujeşte Sf. Liturghie şi predică la Sttutgart (Pr. Dr. Mihăiţă Bratu) cu prilejul hramului. Participă la agapă.

29 mai - Înălţarea Domnului – slujeşte Sf. Liturghie la Düsseldorf, în cadrul cărei botează pe prunca Georgiana, fiica Păr. I. Rădulescu.

31 mai - la invitaţia tinerilor ASCOR Galaţi susţine conferinţa "Iubirea de neam şi angajarea noastră în salvarea lui"

Din agenda PS Episcop Vicar Sofian Braşoveanul

2 mai - participă la Consfătuirea cu clericii din Arhiepiscopie.

3 mai - participă la lucrările Adunării Eparhiale.

4 mai - slujeşte Sf. Liturghie şi predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

8 mai - însoţit de Dl. Arhitect Şerban Sturdza, care conduce grupa de arhitecţi însărcinaţi cu proiectarea Aşezământului Bisericesc din München, vizitează Biserica Studenţilor din Timişoara, biserică ridicată după planurile D-lui Sturdza.

8 mai - în cadrul seriei de conferinţe "Părintele Teofil", susţine, la Timişoara, conferinţa: "Cuvânt şi tăcere despre Dumnezeu".

9 mai - săvârşeşte Sf. Liturghie şi un parastas pentru Părintele Teofil Părăian în Catedrala din Timişoara.

10 mai - întâmpină împreună cu obştea Mănăstirii de la Şinca Noua icoana Pantanasa, dăruită mănăstirii de o familie de credincioşi în urma unei vindecări minunate de cancer.

11 mai - slujeşte Sf. Liturghie şi predică în biserica Sf. Nicolae din satul natal Băcel; săvârşeşte parastasul anual al mamei sale Maria.

16 mai - participă la festivitatea de decernare a titlului de "Doctor Honoris Causa" Sanctităţii Sale Patriarhul Ecumenic Bartolomeu de către Facultatea de Teologie Catolică din München. Seara, participă, la Consulatul General al României din München, la ceremonia de înmânare a decoraţiei "Steaua României" oferită doamnei Ministru Emilia Müller. În continuare, participă la Simpozionul organizat de către Arhiepiscopia de München şi Freising în Castelul Fuerstenried cu prilejul vizitei Sanctităţii Sale.

18 mai - săvârşeşte Sf. Liturhgie şi predică la Roseheim (paroh P.C. Pr. Dumitru Mureşan).

21 mai - săvârşeşte Sf. Liturghie şi predică la Capela Sf. Siluan.

22 mai - participă, la Bucureşti, la lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

23-mai - participă, la Festivitatea de decernare a decoraţiei "Steaua României" Ducelui Francisc de Bavaria, moştenitorul Casei Bavareze de Wittelsbach

25 mai - slujeşte Sf. Liturghie şi predică la Sf. Ioan Botezătorul din München. După amiază participă la Slujba de Sfinţire a locului pe care se va construi viitoarea biserică a Parohiei Bunavestire din München (paroh P.C. Pr. Simion Felecan).

29 mai - săvârşeşte Sf. Liturghie şi predică la Capela Sf. Siluan.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00